

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca L. R. B., kao predsjednice vijeća, J. J. i mr. sc. M. J., kao članova vijeća, te višeg sudskog savjetnika S. P. kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja 1. T. d.d. iz Z., kojeg zastupa M. A., direktor, i 2. tužitelja M. d.d. iz Z., zastupanog po V. A., direktoru, protiv rješenja tužene Hrvatske agencija za nadzor financijskih usluga, Zagreb, klasa: UP/I-041-02/06-01/42, ur. broj: 326-321/07-61 od 14. lipnja 2007., radi obveze objavljivanja ponude za preuzimanje trgovačkog društva, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 21. siječnja 2010.

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Osporenim rješenjem tuženog utvrđeno je daje za tužitelje, kao i za K. S., R. S. i A. S. iz P., 13. kolovoza 2004., temeljem zajedničkog djelovanja, nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje trgovačkog društva B. d.d. iz P., te im je naloženo ponudu za preuzimanje uputiti svim preostalim dioničarima tog društva koji drže dionice s pravom glasa, a društvu B. d.d. naloženo je rješenje dostaviti dioničarima društva ili im omogućiti dostavu rješenja putem S. d. a. d.d. u roku od 15 dana od primitka rješenja te je određena objava rješenja u „Narodnim novinama“.

Pravovremenom tužbom osporili su tužitelji navedeno rješenje iz svih razloga propisanih odredbom članka 10. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima. Prije svega osporavaju izvedeni zaključak o zajedničkom djelovanju s određenim fizičkim i pravnim osobama, do kojeg je došlo pogrešnim povezivanjem s osobama s kojima nemaju ni direktne ni indirektna veze, čime je rješenje protivno odredbi članka 8. Zakona o preuzimanje dioničkih društava.

Dalje, pogrešno utvrđeno činjenično stanje ogleda se u broju dionica koje su tužitelji navodno posjedovali na dan 13. kolovoza 2004. jer tog dana nije sklopljen ugovor o prijenosu dionica između B. d.d. i prvotuzitelja pa upućuju na odredbe Zakona o obveznim odnosima koje reguliraju čas nastanka ugovora, navodeći da se radi o distancijском sklapanju ugovora. Stoga se ugovor potpisan od strane prodavatelja 13. kolovoza 2004. smatra jednostranom izjavom volje, dakle ponudom za sklapanje ugovora čime nedostaje bitna pretpostavka propisana Zakonom glede posjeda broja dionica s pravom glasa, potrebna za obvezivanje na preuzimanje navedenog društva. Isto tako, tuženi nije vodio računa da je prvotuzitelj 11. svibnja 2004. prenio na S. M. 1324 dionica B. d.d. a 17. svibnja 2004. 4080 dionica istog izdavatelja prenio na Z. P., pa je broj dionica kojima je na dan 13. kolovoza 2004. raspolagao znatno manji od utvrđenog. Navedeno dokazuje da nisu ispunjeni zakonom propisani uvjeti za obvezivanje tužitelja i ostalih osoba na objavljivanje ponude za preuzimanje trgovačkog društva B. d.d.

Slijedom izloženog, tužitelji predlažu da Sud tužbu uvaži i poništi rješenje tuženog u cijelosti.

Tuženo tijelo protivi se tužbi pozivom na razloge osporenog rješenja, uz prijedlog za odbijanje tužbe kao neosnovane.

Tužba nije osnovana.

Sporno je u predmetnoj stvari jesu li se ostvarili uvjeti propisani Zakonom o preuzimanje dioničkih društava („Narodne novine“, broj: 84/02, 87/02 i 120/02) za obvezivanje tužitelja te ostalih osoba navedenih u izreci rješenja, za objavljivanje ponude za preuzimanje trgovačkog društva B. d.d., i to s aspekta odredbi Zakona kojima je određen prag od 25% od ukupnog broja glasova koje dionice izdavatelja daju (članak 4, stavak 1. Zakona) te s obzirom na odredbe o zajedničkom djelovanju (članak 8.).

S obzirom na odredbu članka 8. Zakona o preuzimanje dioničkih društava, smatra se da fizičke i pravne osobe djeluju zajednički kada jedna od njih izravno ili neizravno kontrolira drugu ili druge pravne osobe. Prema stavku 3. tog članka, smatra da pravna ili fizička osoba kontrolira pravu osobu ako ima: a) izravno ili neizravno 25 % i više udjela u temeljnom kapitalu pravne osobe, b) izravno ili neizravno 25% i više glasačkih prava u glavnoj skupštini pravne osobe, c) pravo upravljanja poslovnim i financijskim politikama pravne osobe na temelju ovlasti iz statuta ili sporazuma i d) izravno ili neizravno prevladavajući utjecaj.

Zajedničko djelovanje po osnovi krvnog srodstva postoji ako su fizičke osobe u krvnom srodstvu u pravoj liniji, a u pobočnoj liniji do prvog stupnja zaključno te ako su bračni drugovi (stavak 7. članka 8. Zakona).

Prema stavku 4. članka 8. Zakona, trgovačka društva djeluju zajednički ako su međusobno povezana u smislu odredaba Zakona o trgovačkim društvima.

Analizirajući sadržaj spisa predmeta, priložene isprave te razloge osporenog rješenja proizlazi osnovanim zaključak o zajedničkom djelovanju pravnih i fizičkih osoba koje su rezultirale utvrđenom obvezom objavljivanja ponude na preuzimanje trgovačkog društva. Naime, iz spisa predmeta proizlazi da prvotuzitelj na dan 13. kolovoza 2004. ima određeni broj dionica drugotuzitelja koji mu daje 26,40 % broja glasova, dakle izravno ima 25% i više glasačkih prava u glavnoj skupštini, što je prema odredbi članka 8. stavka 3. točke b) Zakona propisano kao zajedničko djelovanje.

Dalje, povezano društvo T. i. d.o.o, ima dodatne dionice drugotuzitelja u broju koji mu osiguravaju 26,40 od ukupnog broja glasova, Navedeno društvo je u vlasništvu B. A., K. A., A. A., što su djeca direktora prvo i drugotuzitelja, te K. S. Proizlazi da je na postojala povezanost prvotuzitelja i društva T. i. d.o.o., u smislu članka 8. stavaka 3. i 5. Zakona.

K. S. ima 34% udjela u temeljnom kapitalu društva T. i. d.o.o, čime neizravno ima 25% i više udjela u temeljnom kapitalu pravne osobe, što je pretpostavka zajedničkom djelovanju iz članka 8. stavka 3. točke a) Zakona. R. i A. S., supruga i majka K. S. smatraju se ex lege zajedničarima, prema stavku 5. članka 8. Zakona.

Na dan 13. kolovoza 2004. analiza vlasničke strukture prvotuzitelja pokazuje povezanost s drugotuziteljem i K. S., s obzirom na udjele u temeljnom kapitalu i upravljačku strukturu, precizno obrazloženu u razlozima rješenja. Stoga proizlazi zaključak da su tužitelj zajednički djelovali u odnosu na stjecanje dionica izdavatelja trgovačkog društva B. d.d.

Tuženo tijelo je utvrdilo da su na dan 13. kolovoza 2004. tužitelji i osobe koje su s njima zajednički djelovale imale ukupno 32.802 dionice trgovačkog društva B. d.d., no tužitelji su tu okolnost načinili spornom, kako je uvodno navedeno, što bi otklonilo obvezu objavljivanja ponude za preuzimanje prema odredbi članka 4. stavka 1. Zakona o preuzimanje dioničkih društava. Ta odredba propisuje da osoba koja stekne dionice izdavatelja kojima, zajedno s dionicama koje već ima, prelazi prag od 25% od ukupnog broja glasova koje daju dionice izdavatelja s pravom glasa, treba objaviti javnu ponudu za preuzimanje izdavatelja. U tu svrhu, ponuditelj je obavezan člankom 13. stavkom 1. Zakona, u roku od 30 dana od nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje podnijeti zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu i propisane isprave.

Međutim, temeljem stanja spisa predmeta proizlazi pravilnim zaključak tuženog o broju dionica kojim su raspolagali tužitelji i osobe koje su s njima zajednički djelovale, naime da prelaze prag od 25% ukupnih broja glasova. To iz razloga što se neprihvatljivim pokazuju prigovori tužbe vezani uz prijenos 4000 dionica izdavatelja po osnovi ugovora od 13. kolovoza 2004. jer iz samog teksta članka 6. Ugovora sklopljenog između B. d.d., kao prenositelja i prvotuzitelja, proizlazi da učinci ugovora nastaju od ovjere potpisa prenositelja kod javnog bilježnika, što je načinjeno istog dana. Isto potvrđuje i sam K. S., u svojstvu direktora prenositelja u dopisu od 12. siječnja 2007. upućenom tuženom tijelu, što se nalazi u spisima predmeta.

Ni daljnji prigovori vezani uz broj dionica izdavatelja nisu prihvatljivi jer iz spisa premeta proizlazi da je prijenos dionica uzet u obzir kod utvrđivanja broja dionica izdavatelja na dan određivanja obveze objavljivanja ponude za preuzimanje.

Stoga je, slijedom odredbe članka 32. stavka 7. Zakona, tuženo tijelo pravilno rješenjem utvrdilo da je za tužitelje nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje trgovačkog društva u pitanju, iz čega slijede obveze u odnosu na dioničare izdavatelja, prema članka 32. stavku 8. Zakona.

Ocjenjujući zakonitost osporenog akta, Sud ne nalazi povreda Zakona na štetu tužitelja već cijeni da je osporeno rješenje doneseno na osnovi potpuno utvrđenih činjenica i uz pravilnu primjenu Zakona, pa tužbu odbija kao neosnovanu, prema članku 42. stavku 2. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 53/91, 9/92 i 77/92).

U Zagrebu, 21. siječnja 2010.

Zapisničar:
S. P., v. r.

Predsjednica vijeća:
L. R. B., v.r.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. T. d.d., Z.,
2. M. d.d. Z.,
3. Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga, Zagreb, Miramarska 24b, sa spisom

Za točnost otpavka-ovlašteni službenik

Ida Balent